

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงระยะเวลาประมาณสิบกว่าปีที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจไปอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมที่มีค่อนข้างสูง ทั้งสถานที่ตั้งอยู่ในเขตนิคมอุตสาหกรรม สวนอุตสาหกรรม และที่ตั้งนอกเขตอุตสาหกรรม จำนวนมากกว่า 1 แสนโรง ซึ่งผลกระทบที่มาพร้อมกับความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือการเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม และสาเหตุสำคัญของการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมทั้งหลายมีสาเหตุจากการทำกิจกรรมของมนุษย์เพื่อการดำรงชีวิตและความอยู่รอด โดยการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อค้นหาความรู้ใหม่ๆ มาใช้ในการเพิ่มผลผลิต ทางด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม เพื่อสนองตอบความต้องการของมนุษย์ หากไม่ได้มีการควบคุมที่ถูกต้อง จะทำให้มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในระดับ บุคคล ชุมชน ประเทศ จนลุกลามในระดับโลกได้ โดยเฉพาะปัญหาจากเสียงดังที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิตของโรงงานอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ นั้น นับวันจะเป็นปัญหาที่รุนแรงมากขึ้น จนเป็นอันตรายต่อผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมดังกล่าวหากมีระดับเสียงดังเกินไป รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานขาดความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตัวที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจมีผลโดยตรงต่ออวัยวะเป้าหมายหรือต่อร่างกายทั้งหมดได้ (ปราณี, 2531) ประชากรชาวอเมริกาที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมประมาณ 5 ล้านคน ที่สัมผัสกับเสียงดังที่เกินมาตรฐาน (Raffle and Lee, 1994)

ส่วนการศึกษาในประเทศไทย เมื่อปี 2526 - 2538 นั้น พบว่าโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ รวม 175 แห่ง มีระดับเสียงดังเกิน 90 dB(A) ร้อยละ 53.71 ระดับเสียงดังเกิน 115 dB(A) ร้อยละ 4.43 เสียงดังจากโรงงานอุตสาหกรรมนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ในขั้นตอนต่าง ๆ ในกระบวนการผลิต เช่น การตัด บด เคาะ เจาะ กิ่ง ชัด เคลื่อนย้ายของจากโรงงานอุตสาหกรรมผลิตสินค้า เป็นต้น (กรมอนามัย, 2538) โรงงานประเภทต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดเสียงดังในกระบวนการผลิตนั้น ได้แก่ เครื่องจักรในอุตสาหกรรมอาหาร เครื่องทอ สารเคมี กระดาษ ยาสูบ เครื่องหนัง และการผลิตโลหะ ซึ่งผู้ปฏิบัติงานโดยส่วนใหญ่จะมีโอกาสสัมผัสกับอันตรายจากเสียงดังตลอดระยะเวลาที่ทำงาน โดยเฉพาะผู้ปฏิบัติงานกลุ่มดังกล่าวมักจะไม่ชอบสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง นอกจากนั้นผู้ปฏิบัติงานบางคนอาจเกิดความรู้สึกรำคาญ อึดอัดขณะสวมใส่ จึงมีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะสมของผู้ปฏิบัติงานได้ เพราะฉะนั้นการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมด้านต่าง ๆ ด้วยการให้เทคโนโลยีทางด้านวิทยาศาสตร์แต่

เพียงด้านเดียวไม่อาจจะบรรลุเป้าหมายได้ ทั้งนี้รากฐานที่แท้จริงของปัญหาสิ่งแวดล้อมคือ ความรู้
ทัศนคติ จะเป็นตัวกระตุ้นพฤติกรรมของบุคคล (อิทธิ, 2532) ดังนั้นจากสาเหตุข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัย
สนใจและต้องการทราบข้อมูลพื้นฐานของผู้ปฏิบัติงานในเขตสวนอุตสาหกรรมศรีอโศกพัฒนา เพื่อ
ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการใช้อุปกรณ์การป้องกันอันตรายจากเสียงดังในผู้ปฏิบัติงานกลุ่มนี้ว่ามี
การปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากเสียงดังมากน้อยเพียงใด จะได้นำผลการศึกษามา
ประยุกต์เพื่อการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเสียงดังภายในโรงงานอุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้นไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกัน
อันตรายจากเสียงดังของผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตสวนอุตสาหกรรมศรีอโศกพัฒนา
อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี

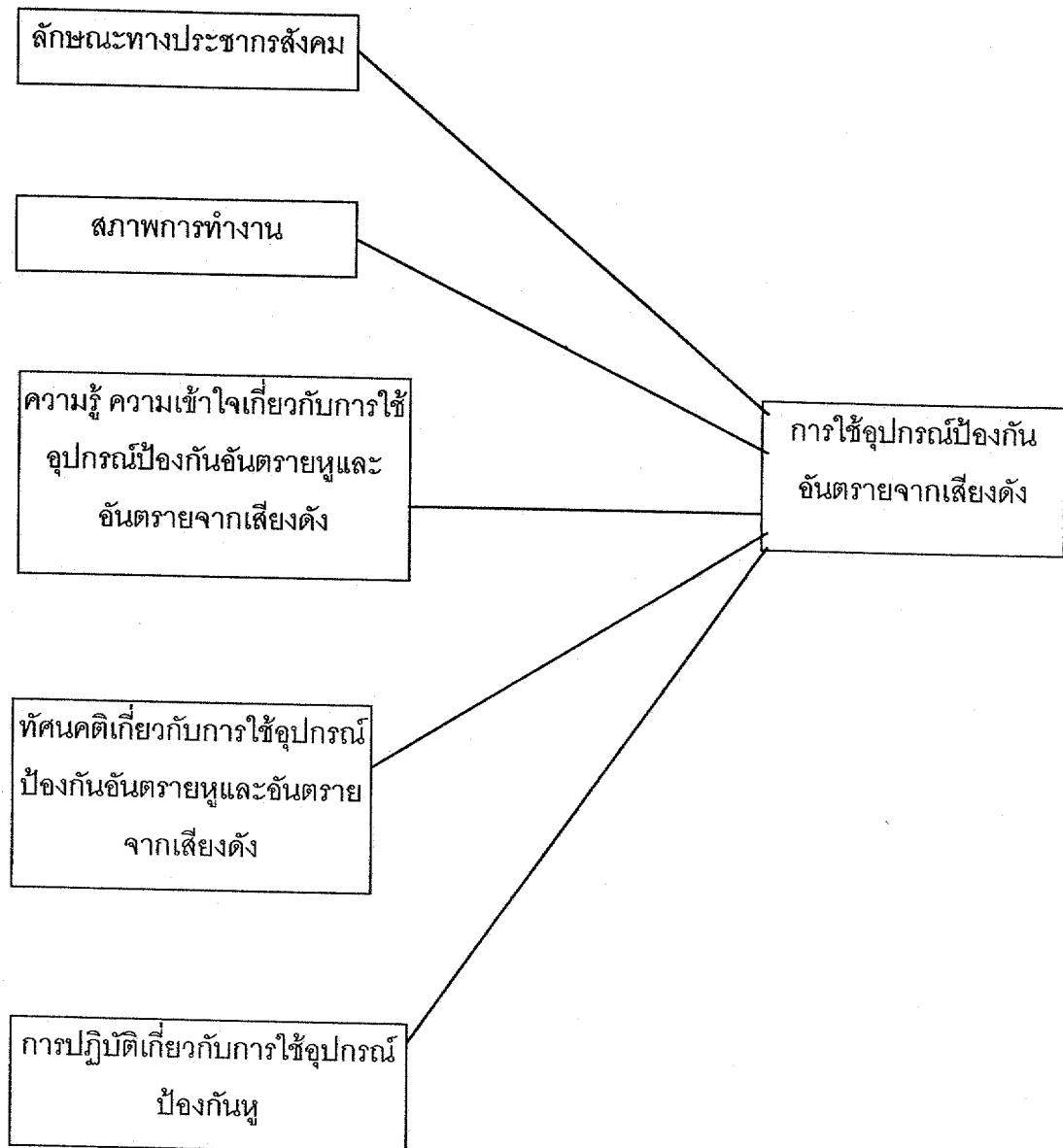
1.2.2 วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาสภาพการทำงานของผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม
2. เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายหู และ
อันตรายจากเสียงดัง ของผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม
3. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติที่มีต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันหูของผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน
อุตสาหกรรม
4. เพื่อศึกษาถึงการปฏิบัติ เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันหูของผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน
อุตสาหกรรม
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์
ป้องกันหูของผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การ
ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ของผู้ปฏิบัติงาน ที่ต้องสัมผัสกับระดับความดังของเสียง มากกว่า 80
เดซิเบล(เอ) ในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตสวนอุตสาหกรรมศรีอโศกพัฒนา อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี โดยทำ
การสำรวจในช่วงเดือน มิถุนายน และเดือน กรกฎาคม พ.ศ.2543

1.4 กรอบแนวคิดรวบยอดในการวิจัย

1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้ปฏิบัติงาน หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในเขตสวนอุตสาหกรรมศรีนครินทร์ อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี และในการปฏิบัติงานต้องมีการสัมผัสกับระดับความดังของเสียง เกินกว่า 80 เดซิเบล(เอ)
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง หมายถึง เป็นอุปกรณ์ป้องกันหูที่ผู้ปฏิบัติงานสวมใส่ในขณะที่มีการปฏิบัติงานที่สัมผัสกับเสียงดัง ซึ่งอุปกรณ์ป้องกันหูอาจจะเป็นที่อุดหู และ/หรือครอบหู
3. การปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันหู หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันหูหรือไม่ มีระยะเวลาสวมใส่อย่างไร และการดูแลรักษา รวมถึง สาเหตุที่จูง ในในการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันหู
4. ความรู้เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายหูและอันตรายจากเสียงดัง หมายถึง กระบวนการทางสมอง ความคิด สติปัญญา และการเรียนรู้ ที่ถูกรวบรวมกลายเป็นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ รวมทั้งสามารถที่จะวิเคราะห์ และประเมินค่า เกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากเสียงดังที่มีผลกระทบต่อสุขภาพ
5. ทักษะเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันหู หมายถึง การแสดงความรู้สึก นึกคิด ความคิดเห็น ท่าที ตลอดจน ความเชื่อเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันหู เพื่อป้องกันอันตรายจากเสียงดังที่มีผลกระทบต่อสุขภาพ